

РЕШЕНИЕ

№ 4072

гр. София, 24.08.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 34 състав, в
публично заседание на 10.05.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мартин Аврамов

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **2827** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от АПК във връзка с чл. 215 от ЗУТ.

П. К. С. и А. К. С. обжалват Заповед № РД-09-111/16.12.2009 г. на главния архитект на район „С.” – Столична община, с която е одобрен работен устройствен план.

Ответникът и заинтересованата страна Х. И. Д. не вземат участие в съдебното производство и не изразяват становище по жалбата.

Заинтересованите страни И. С. В. и Б. Л. В., чрез процесуалния си представител отричат основателността на оспорването.

От фактическа страна.

Административното производство е образувано по заявление за съгласуване и одобряване на инвестиционен проект, чиито възложители са заинтересованите страни И. В. и Б. В.. Проектът за работен устройствен план на УПИ: III453, II462, I452 и XI453, кв. 90, м. „О. – М.” е разгледан на заседание на Районния експертен съвет по устройство на територията при район „С.” – СО и приет с решение, обективизирано в т. 3 от Протокол № 28-Г/18.11.2009 г. Предмет на оспорената заповед, издадена на основание чл. 113 и чл. 134, ал. 2, т. 6 от ЗУТ, е одобряването на РУП за посочените имоти съгласно приложения към акта проект с корекциите в зелен цвят.

Техническата експертиза на инж. Т. Д. е изследвала въпросите, свързани с предвиденото по РУП застрояване на калкан по вътрешната регулационна линия между УПИ II-462 и УПИ III-453, характера и начина на застрояване, както и съответствието на одобрения план с предходния ПУП.

С административната преписка са представени нотариално заверени декларации в полза на Б. В. относно строителство на обща регулационна граница. Оспорващите като собственици на УПИ II-462 (вж. нот. акт № 95 по дело № 12118/1993 г. и нот. акт № 148 по дело № 112/1985г.) не са между лицата, дали съгласие за застрояване на границата с УПИ III-453.

От правна страна.

Жалбата е подадена от заинтересовани лица по смисъла на чл. 131, ал. 2, т. 1 от ЗУТ и в срока за оспорване, което я прави допустима.

Разгледана по същество, тя е и основателна. Обжалваният акт е засегнат от отменителното основание по чл. 146, т. 4 от АПК – противоречие с материалния закон.

1. Неоснователно е възражението на оспорващите за нищожност на заповедта поради липсата на компетентност за издаване на актове по чл. 129, ал. 2 от ЗУТ. Източник на компетентността на главните архитекти на райони да одобряват РУП произтича от Заповед № РД-09-3345/29.05.2008 г. на кмета на Столична община, с която на основание чл. 5, ал. 1 и § 1, ал. 3 от ДР на ЗУТ им е делегирано упражняването на това правомощие.

2. Незаконосъобразността на заповедта не може да бъде обоснована и с несъобразяването на застрояването по РУП на калкан по вътрешната регулационна линия със съществуващата жилищна сграда в УПИ II-462. Експертизата е установила, че свързаното застрояване между УПИ II и III с жилищни сгради на 3 етажа е било предвидено още с ПУП от 1996 г. Неотнормата към случая е и разпоредбата на чл. 125, ал. 4 от ЗУТ, тъй като тя урежда отразяването в проекта на ПУП на разрешените строежи по предходен план, за които разрешенията за строеж не са загубили правно действие, т.е. на незавършените строежи.

3. Съгласно чл. 113, ал. 2 от ЗУТ работен план се съставя по искане на възложителя за конкретизиране на действащия ПУП само при условията на чл. 36 или при свързано застрояване в повече от два урегулирани поземлени имота. Отнормата към казуса е втората хипотеза. Причината планът да се съставя само по искане на възложителя е свързана с това, че законът не допуска с него да се измени действащия ПУП. Поради това условията и редът за изменение на устройствените планове по чл. 134 – 136 от ЗУТ са неприложими, включително и относно съгласието на всички пряко заинтересовани собственици като предпоставка за изменението по чл. 134, ал. 2, т. 6 от ЗУТ.

4. Несъответствието на заповедта за одобряване на РУП с материалния закон е обусловено от отсъствието на съгласие на оспорващите, дължимо на друго основание. Вещото лице е констатирано, че с проекта не е променен характера и начина на основното застрояване според ПУП от 1996 г. РУП, обаче, предвижда свързано едноетажно допълващо застрояване със сгради, разположени на границата между УПИ II-462 и УПИ III-453, което по принцип е възможно – чл. 21, ал. 4 от ЗУТ. В хипотезата на свързано ниско застрояване, независимо дали то е основно или допълващо, чл. 21, ал. 5 от ЗУТ поставя като условие за допустимостта му наличието на съгласие на собствениците на съседните урегулирани поземлени имоти, в които се установява свързаното застрояване. В качеството им на носители на правото на собственост върху УПИ II-462 (придобито съответно през 1985 г. и 1993 г.), съгласието на жалбоподателите е материално-правна предпоставка за допустимостта на допълващото застрояване на границата с имота на възложителите. То е следвало да е налице преди

издаването на заповедта, към който момент се преценява и нейната законосъобразност – чл. 142, ал. 1 от АПК. В случая не са представени доказателства, които да го удостоверяват, а изводът за отсъствието му се потвърждава и от изричното противопоставяне на предвиденото допълващо застрояване чрез упражненото право на съдебно оспорване. Само на това основание заповедта като противоречаща на чл. 21, ал. 5 от ЗУТ е незаконосъобразна.

Изложеното мотивира съда да отмени обжалваната заповед.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, на оспорващите следва да бъдат присъдени разносните в производството общо в размер на 720 лв. за платени държавни такси, депозит за вещо лице и адвокатско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град, II отделение, 34-ти състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед № РД-09-111/16.12.2009 г. на главния архитект на район „С.” – Столична община.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на П. К. С. и А. К. С. сумата от 720 (седемстотин и двадесет) лева разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е постановено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: